

PÁSZTOR ÉVA

Játék – komolyan
Belső utak szavakban való bejárása

A JÁTÉKOT EGYSZER
 Handó Péter költői estje

Csomor Imre fotója Handó Péterről

*„Egy kicsi csendből
 talán fölvirrad.
 Érkezik fentről
 nyugalmas új nap?
 Egy kicsi csenddel
 bütyköl az éjjel.
 Valami most kell?
 Átjár egy fényjel.”*

(Handó Péter: Egy kicsi ...)

A balassagyarmati Artéria művészeti klub szervezésében költői este szólt a meghívó 2022. május 27-ére, Handó Péter nemrég megjelent verseskötetének bemutatója alkalmából. Három barát és a szép számú közönség ült egymással szemben a képzőművészeti tárlatokat, fiatal költőtehetségeket bemutató, zenei hangversenyeknek és színházi programoknak is helyet adó barátságos kis helyiségben. A három barát: Botos Zoltán festőművész, Zsibói Gergely író és Handó Péter költő.

Ők hárman és a közönség jó ismerősei egymásnak, hiszen a beszélgetés nemcsak a két felkért beszélő partner és Handó Péter között folyt, hanem bármikor a közönség is szót kapott egy-egy kérdés vagy vélemény megfogalmazása erejéig. Így közösségi élménnyé vált a költői est, amelynek mindenféleképp a költő volt a főszereplője.

A visszafogott stílus, a szerény személyiség mögött filozofikus alkatú, a világ és az egyén dolgaival lételméleti síkon gondolkodó entellektüell áll. Nagyon jól illik Péterre az a megjegyzés, amit Botos Zoltán mondott bevezetőjében: „Kétféle művész létezik. Az egyik, aki szereti a rivaldafényt, nyomulós, a másik a rejtőzködő, aki csak alkot, és értéket hoz létre, dolgozik. Handó Péter ezek közé tartozik”.

Handó Péter, Botos Zoltán, Zsibói Gergely
Agócs József fotói

Így keletkezett *a játékot egyszer* című kötet. Igaz, volt, van egy olyan barátja, akinek mindig megmutatja verseit. Az ő segítségét kérte a kötetbe válogatáshoz is. Így van ezzel Zsibói Gergely is, mert amit ő ír, megmutatja Péternek. Nemcsak emberileg számíthatnak egymásra, hanem fontos nekik egymás szakmai támogatása is. Tizenöt év versterméséből válogattak. Péter kirostálta a versek kétharmadát, Gergely az egyes ciklusok további válogatásában segített, illetve számos észrevételt tett arra vonatkozóan, hogy egy-egy általa jónak ítélt, de valami miatt mégis döccenő verset miképp lehetne rendbe tenni. Az első ciklus záróverse például az ő javaslatára lett a *tűkőr*. A második ciklus profán világa kivételével mind-egyikben talált olyan verset, amelyik közel áll hozzá. A költőnek ennél nagyobb elismerés nem kell.

Handó Péter, a költő, a sok tapasztalattal rendelkező, az élet sötétebb bugyrait megjáró, néha nélkülöző szabad szellem, szabad költő. Soha nem volt könnyű költőnek lenni, manapság sem. A „Ma milyen költőnek lenni?” kérdésre Handó Péter ezt válaszolta: „Nem gondolom, hogy a költői lét nagyon más lenne, mint egy csőszerelőé, egy adminisztrátoré. Írás közben hozzájuk képest más anyaggal dolgozom, mert leginkább így érzem otthon magam, többek közt ez a tevékenység okoz némi örömet. Az ember leginkább ember szeretne maradni minden helyzetben. Jóban is, rosszban is. A költői lét mellékes.” Érthető tehát a kötet hátlapján olvasható gondolat, hogy Péter *nem akar többet mondani önmaga keresésénél*.

A költői est felvezetéseként Botos Zoltán egy iskolai beszélgetést idézett a tanítónő és kisdíákjai között. Egy reggel a tanító néni megkérdezi a gyere-

kektől, hogy mit szólnak ehhez a szeles késői tavaszhoz. Az egyik kisleány azt válaszolta, hogy a szél jó, mert elszállítja a virágport az egyik fáról a másikra. Csak úgy terem a gyümölcs. A tanító néni igazat adott kis tanítványának. Felállt egy kisleány is, aki egy szép gondolatot fűzött az előbbiekhöz: – A verseket is a tavaszi szél hozza el nekünk! Arra a kérdésre, hogy miért jó nekünk a vers, a kisleány azt válaszolta, azért, mert örömet okoz.

Óhatatlanul felmerül a kérdés, miért ír verset Handó Péter. A válasz rövid és egyértelmű volt: arról ír, ami foglalkoztatja, amit szeretne valamilyen formába önteni belső késztetésből, de akár kívülről érkező inspiráció hatására is. Egyaránt izgalmas számára az alkotási folyamat és az elkészült mű is a maga átmenetiségében.

A költő időnként kísérletezik, újat akar teremteni. Péter is feszegeti a határokat. Így gondolkodik erről: „a nyelvet, a kultúrát, de magát a létet is folyton meg kell újítani, mintegy újateremteni. Az eredmény mindig ugyanaz és mindig más. Nincs új a nap alatt. Költőként az ember olyan téglákból építkezik, amelyekből mindenki más is. Ezeknek a tégláknak kiterjedésük van, bizonyos határt nem lehet túllépni velük anélkül, hogy atomokra ne hulljanak. Talán ezen a vékony nyelvi határon kell szlalomozni ahhoz, hogy még érthető maradjon az olvasók, befogadók számára, ugyanakkor segítse e határ tágitását is a lehetséges »univerzumok« felé”.

A mai költészet változatos, összetett, de lehet megosztó is. Péter őszintén kifejtette, hogy a pluralizmus korában a XX. századi izmusok korát felváltotta egyfajta sokszínűség, amelyben publicitást nyer sok minden. Sajnálatosan nem minőségi alapon. Amivel nem a szakma elsajátításának szükségességét vonja kétségbe, pusztán azt, hogy az egy szellemi akolból jövők közös nagy bégetése olyan kiváltságos helyzetbe juttat szerzőket, amit a teljesítmény semmiképp nem indokol. Attól még nem építész mérnök valaki, hogy megtanult házat építeni. Lehet, hogy ez okozhat némi válságot a mai költészetben. Csoóri Sándor mondta valaha, hogy „a művészet mindenkorai válsága mindig az ember válságára vezethető vissza”. Válságban van-e ma az ember és a művészet? – hangzik a jogos kérdés. Handó Péter: „Egyetértek Csoóri Sándorral. Ugyanakkor maga a válság, mint jelenség, nem újkeletű. Hamvas Béla a Nagy Háborúban átélt trauma után a válság kutatása felé fordult, s arra a megállapításra jutott, hogy az időszámításunk előtti ötödik század gondolkodásában jelenik meg először, s azóta folyamatosan jelen van, még ha új és új arcát is mutatja. Az a szakadék, amely tágulóban van az ember és a művészet között, már a történelemben egypárszor megtörtént. Például a manierizmus a maga idejében szintén eltávolodott a befogadói táborától, amelyre a következő

generáció – mai szóhasználattal élve – konzervatív választ adott. Hogy akkor töredék idő alatt lezajlott a visszarendeződés, az valószínűleg az oktatás hiányos voltának tudható be. Az azonban ma már látszik, hogy az oktatás nem mindenható. Nem lehet a hetedik fokról prédikálni azoknak, akik éppen az elsővel küzdenek. Akik valóban feljutottak, azoknak vissza kell térniük. Akik pedig csak imitálják, hogy feljutottak, azoknak be kellene állniuk az elsővel küzdők közé. Egy maszk se tett még senkit sem emberré.

Hogy olvasnak-e verseket az emberek, Handó Péter a következőt válaszolta: „azt gondolom, lényegesen kevesebb verset olvasnak ma, mint a rendszerváltás előtt. Ennek számos oka van, és ezek közül csak az egyik a vers társadalmi szerepének, presztízsének elvesztése. Olyan új médiumok jelentek meg és terjedtek el, amelyek az olvasási, befogadási szokásokat megváltoztatták. Ráadásul a vers elmélyülést igényelne, de ez nem megy egy repkedő sült galambhoz szoktatott világban, ahol a felszínességgel szembeni igény határozza meg az ember tetteit”.

Általános filozófiai eszmefuttatások után Botos Zoltán festőművész rátért a kötet bemutatására. Szerinte az élet végességének érzete feltételezhető Handó Péter új verseskötetének címéből. Mi a hiányos mondat folytatása? Handó Péter szándékosan hiányosan szerkesztett mondatban fogalmazta meg a címet, amely lehetőséget biztosít arra, hogy a kötetet kezében tartó versolvasó kialakítson egy előfeltevést, s az olvasás során ebben megerősödjön vagy újragondolja azt. A költő végső verziója az, hogy *a játékot egyszer „be kell fejezni”*. Erre talán leginkább az utolsó ciklus erősít rá.

Hasonlóan elgondolkodtatóak a ciklusok címei: *játék – jelen s léten; elmejátékok – elhelve; hatalom nélküli baláljáték és Játék egy más világ felé*. A cikluscímek kisbetűsek, kivétel a negyedik. A kötet címe is kisbetűs. Semmi szándékoság nem vezette a költőt, hogy eltérjen a helyesírás ismert formáitól.

Hogyan születtek meg a ciklusok? A négy ciklusba rendezés ötlete megelőzte a kötetet. Először azokat a verseket kellett kiválogatnia, amelyek a négy ciklus valamelyikébe beszerkeszthetőnek tűntek, a többit félretette. A második szűrő a cikluson belüli hely megtalálása volt. Handó Péter tudta, hogy melyik verstől melyik versig akar eljutni. Ha valahol nem volt meg a szükséges átmenet, oda „fáragott” egy verset.

Vannak kötött és kötetlen formái, azonban a képverseknél, a szonettformánál és több versénél sem használja a hagyományos központosítást. Az avantgárd óta nem feltétlen kelléke az írásjel a szövegeknek. A „miért?”-re adott válasz így szól a költő részéről: „A képversek egy részének van installációja, ahol a szövegen belüli szöveglehetőségek feltárásában zavaróak lennének az írásjelek, ott elhagytam őket. Más verseknél azért,

mert egy kicsit nyitottabbá szerettem volna tenni a mondandóm, vagy mert az írásjelek nélkül is egyértelműnek tartom a sorokban foglaltakat. Egyébként a központosítást fontosnak tartom. Ha nincs írásjel, azt utólag hagyom el, sohasem a vers születése közben”.

A kötetben összesen 103 vers olvasható, a nyitó vers a *jel-beszédek*. Súlyos gondolatait egy olvasásra fel sem lehet fogni. Botos Zoltán először azon gondolkodott, hogy a vers játék a *jelen* szavunkkal, ahogy ezt Bach mester tette a hangokkal, melyeket szétbontott és másként összerakott, s akkor már új jelentéssel bírt. Újra és újra el kellett olvasnia, s rájött arra, hogy olyan általános, minden embert érintő gondolattal foglalkozik költőbarátja, az élet és a halál kérdésével, amellyel mindenkit tanít is.

Handó Péter kihasználja a nyelvünk szavaiban rejlő játékos és komoly lehetőségeket, így a *jel* szótó a következő szavakban jelenik meg: *jelen, jeltelen, jelöletlen, jelen lenni, jelölten vagy nem, jelen léteken létezem, jelenben, jelenre, jelenbe szórt jelek, jelhazám, jelkép, képjel, jellemem, jelenem, jelenet, jelképtelenben, képjeltelenül, jelenlét, jellemlét, jelhálón, hálójelek, jelhalál*. Jeles szavak szövedékén át jut el a költő a *jeltelen kriptán* át a *jeltelen nyughelyig*, a halál tragikus motívumáig. Súlyos szavak ezek a mögötte rejlő súlyos gondolatokkal.

Handó Péter szeret játszani nyelvünk szavaival. Ebből a játékból születik mély tartalmú alkotás. Játék vagy kemény munka a versírás? – „Számomra játék. Véresen komoly játék, mindenféle görcsösség nélkül. A versíráshoz kell egyfajta tudatállapot, amelybe ma már tudom, hogy juthatok. Viszont ha elfogy a lendület, nem agyalok azon, hogyan lehetne továbbgörgetni a mondandót, félreteszem a papírt, s valami másba fogok. Néha elég egy teát főzni, néha évekig újra és újra előveszem, mire rálelek a számomra elfogadható megoldásra. A nyelv logika – állította például József Attila. Nem törekszem szóalkotásra, arra inkább, hogy minél tömörebben mondjam el azt, amit akarok. Ez a tömörítési szándék eredményezhet olyan szavakat, szókapcsolatokat, amelyek a közbeszéd számára idegenül hangoznak. Idegenül, de – remélem – nem érthetetlenül” – hangzott a válasz.

A képv. utóírással fejeződik be:

*„jelek a hálón
fennakadt jelek
rajta az átlón
magammak üzenetek*

*válaszom nincsen
többé nem lehet*

*veszi az Isten
körmöli a képzelet”.*

Pesszimista versnek érzékelt Botos Zoltán a kötetet indító alkotást. Handó Péter szerint semleges, bár bizonyosan lehet pesszimista olvasata, miközben optimista nem.

Botos Zoltán az első versciklusból – amelyben újszerű képverseket találunk – a *gondolatmatek* címűt emelte ki. A költő a *szám* főnév származék-szavaival, ill. ragozott alakjaival teremtette meg a verset, s eljut az egytől a négyig, s annak ragos, illetve képzett alakjáig. Nyelvi játék ez vagy gondolatmatek? Bízunk az olvasóra. Olvashatjuk függőlegesen és vízszintesen.

<i>szám</i>		<i>számít</i>
<i>szám</i> <i>talán</i>		<i>nem számít</i>
	<i>számíthatok</i>	
<i>rá</i>	<i> vagy</i>	<i>valaha</i>
	<i> egyszer</i>	
	<i> egytől</i>	
	<i> egyig</i>	
	*	
<i>szám</i> <i>ra</i>		<i>szám</i> <i>ot</i>
<i>szám</i> <i>omra</i>		<i>szám</i> <i>osat</i>
	<i>számlázottan</i>	
<i>rá</i>	<i> vagy</i>	<i>valaha</i>
	<i> kétszer</i>	
	<i> kettőtől</i>	
	<i> kettőnkig</i>	
	*	
<i>szám</i> <i>on</i>		<i>szám</i> <i>on</i>
<i>szám</i> <i>odra</i>		<i>szám</i> <i>olom</i>
	<i>számítással</i>	
<i>rá</i>	<i> vagy</i>	<i>valaha</i>
	<i> három</i>	
	<i> háromszor</i>	
	<i> háromig</i>	
	*	

<i>számost</i>		<i>számol</i>
<i>száamára</i>		<i>számosat</i>
	<i>számszakilag</i>	
<i>rá</i>	<i>vagy</i>	<i>valaha</i>
	<i>négyszer</i>	
	<i>négyel</i>	
	<i>négyel</i>	

Fájdalom, magány. Ezek az érzések ütnek át a *!?* (azaz a felkiáltójel és a kérdőjel) című képvers sorain. A vers tündőklően szép gondolattal zárul. Így szól az utolsó tíz sora:

bagyj magamra
miattad is
vagyok magamba
vagy ok *vagyok*
mit is akarhatok
társas-
ágra
ki
számma
árvuló csillagot

Handó Péter a következőket fűzte hozzá a vers alapvető motívumaihoz: „A fájdalom is, a magány is része a létezésnek. Egyfelől ideiglenes, másfelől tartós. Mindkettőnek ezer arca van, de a magány alapvetően az ember egyedvöltából fakad. Akkor is, ha a világból birtokol/elfoglal egy helyet, ha közösségi lény, és alapvetően a közösség teremti meg a személyiségét, valamint az összes ezzel járó tulajdonságát”.

Botos Zoltán ismeri Handó Péter életét. Nem volt nehéz rájönnie, hogy milyen élet-, pontosabban munkahelyzet hozta létre benne az *eltüntetés* és a *létezés I.* című verseket.

Részlet az *eltüntetés*ből:

figyelnek *fülelnek*
kerékbe törnek
lelked
úgy szeretnek

nyomnak
nem maradhatasz

csak
nyomorult és nyomorultabb
nyomnak
lejjebb és lejjebb
így szeretnek

„Az ember a személyes tapasztalatát is belesűríti a szövegbe, de nem a személyes, hanem az általános a lényeg. Az a tény, hogy kihasználva és másokat felhasználva élünk. Morális szempontból egészségesebb az előbbiek táborába tartozni. Mellesleg ez a népeesebb” – fejtette ki véleményét Handó Péter a vers gondolataival kapcsolatban.

Botos Zoltán kiemelte az *áttörés* című költeményét az ék alakú vagy piramis formája miatt, megjegyezve, hogy az új formák megdolgoztatják az olvasót.

A csúcra helyezte a költő az *ék*, alá a *valék* szót, majd hat bővülő soron át, úgy, hogy tökéletesen kijöjjön az egyenlő szárú háromszög, eljut a legfontosabb gondolathoz, amely az alapját adja a versnek: *csak így velem együtt lehetsz boldog*.

A kötet második ciklusa filozofikus gondolatok tárháza. Handó Péter irodalomtörténész, kulturális antropológus, és hallgatott az egyetemen filozófiát is, jártas tehát az emberi élet hétköznapi kérdéseiben. Sok más mellett *A kör* című verset is felolvasta Zsibói Gergely.

Forog a kör. Forog.
Világ, benned vagyok!
Forgatsz, s én forgatok.
Világ, mondd, hol vagyok?!

Forog a lét. Forog.
Szemembe fényt fogok.
Forgatsz, s én forgatok.
Meghalni nem fogok?

Forog a kör, a lét.
Forgatod kerekét.
Forgatják kereked.
Az vagy, ki nem lehet.

Forog a lét, a kör.
Nem léphetsz másra föl.

*Körötted egy a fal.
Záródj be magaddal!*

A *Hatalom nélküli meddő játék* című ciklus első verse megfogja és elgondolkodtatja az olvasót – állapította meg Botos Zoltán. Éles bírálóknak tartja Handó Péternek a társadalomról, politikáról, az emberek kisstílusú törekvéseiről és az egyetemes értékrend elfelejtéséről szóló gondolatait. Nem lehet azon csodálkozni, hogy az önként vállalt magányt választotta a költő.

Magány-dal

*Ha bégetni támad kedvem,
bégetek.
De nem veletek egy akolban,
sosem veletek.
Mert mi maradna belőlem akkor,
hatalmas birkanemzet?
Egy lennék az állományból.
Egy. Sose vég és sose kezdet.
Az itatótól elkóboroltam messze,
bizony el.
Tudok járni felegyenesedve.
Miért vegyüljek el?
Kicsapódtam világotokból,
mint aludttejből a savó.
Helyettem bárki választ,
számomra csakis így a jó.*

Botos Zoltán szerint a *Lelépőhöz* című vers olyan keserű, mint az epe. Szerinte hasonlóan nagy vers az *Ünnep*. Mindkettőből sugárzik Handó Péter tántoríthatatlan szikár magatartása: nem hagyja magát bedarálni semmilyen kényszerűségbe, inkább marad kis szabadságban kispolgár, inkább eltörik, mint megtörik.

Így szól az *Időtlen időben* című versének első versszaka:

*Eltörsz. Megtörsz. Ha törsz, több leszél.
Többé törsz. Akár Jézus kezében a kenyér.
Akár a hegyen, akár az asztal mellett.
Szétosztva gyarapodhatsz, hogy
szüntelen tovább oszthassanak.*

Megrendítő a *Hely, ahova...* című verse. Az utolsó versszakkal is bizonyítható:

*Kerülhetnél-e mélyebbre végül?
Mire a gödör kész lett,
belefáradtál ebbe a világba végképp.
Bele abba, hogy parancsra engedelmesen állál,
mélyítsd azt, amiből már csak te hiányzol.*

Az *Oratórium* című vers az atombomba hatásairól szól, a tudósok felelősségéről, illetve felelőtlenségéről. Sírnak a verssorok. A világ csak addig világ, amíg az embernek van kihez szólnia:

*Gondoltad,
semmi a világ
egy bombatölcsérben.
Semmi, ha nincs kihez szólnod.*

Handó Péter a *Halál* című versében azt mondja el, és ezáltal arra tanít, hogy a halál nem az, amire az ember általában gondol, a test megsemmisülése. A halál valójában az élő ember lelkének halála, melynek oka *a rettegés, / az elnyelt szó, / az elhallgatott igazság, / amikor az ember / a vállalatlan alá rendeli sorsát, / amikor bebódol, alkut köt, / enged a megfélemlítésnek, / hátrál, sunnyog, bólogat, / gerincét megtöri.*

A verseskönyvben vissza-visszatér a magány és a halál motívuma. A negyedik ciklus főként ezt a két témát öleli át, kiegészülve néhány istenes és szerelmesverssel. A ciklus címe is erre utal: *játék egy más világ felé.*

Az *Epilógus* című vers után kapta a helyet a *Lassan ...*

*Lassan kikönyöklök az időből,
mint a gyomrom a köldököm táján
a mozgáshiányos léttől, a zsíros falatoktól.*

*Lassan eggyé válok a csönddel,
akár egy barlangba falazott remete
a száraz kenyérbél és poshadt víz társaságában.*

*Lassan peregetne a mindenség gyorsabban is,
mert a máz elfogy a jövődő mosolygáshoz,
s itt maradok helytelenül szomorún egy üres világban.*

A halál témája a kötet visszatérő motívuma. Handó Péternek megvan erre az észrevételre a természetes állítása: – „*mert a létezés egyik legfontosabb ténye, hogy egyszer véget ér*”.

A közönség azt javasolta, hogy gondolja végig, az ember életre született, Péter is tele van újabb és újabb ötletekkel. Be is mutatta az egyiket, amelyet szájtátva figyeltünk. Verseit a modern technikai eszközök segítségével vizuális alkotássá formálja, melyben szétbontja, szavakra szedi, majd összerakja a sorokat. Színfógó mosókendőre saját maga készíti a háttérnek szolgáló festményeket, rajzokat, s mindezt a két művészeti ágat magába sűrítő hatásos látványt megtetőzi a szintén saját maga által kollázsolt zenével. A néző olyan intenzív élményben részesül, amelyet nem elég megnéznie egyszer, sőt azt igényli, hogy újból és újból elindítsa a számítógépen, mert fel akarja fedezni a komplex művészi hatást, az AHA-élményt keresve.

Mindnyájunkat érdekelte, hogy jutott eszébe, hogy a számítástechnika segítségével újszerű és komplex élményt kíván nyújtani a befogadónak? Milyen az alkotói folyamat, mi készül el előbb, a vers, a zene, a rajz? A következő választ kaptuk:

„1990 óta használok számítógépet, elsősorban írásra, de nem kizárólagosan. Egy-egy képvers vizuális átdolgozásának ötlete először a *Jel-beszédek* kapcsán fogalmazódott meg bennem. Fel lehet-e építeni és lebontani a szöveget úgy, hogy a szavak rejtett kapcsolataira is rávilágítsak? Megjelenjen a versen belül egy másik vers, egy másik gondolatvonulat? Elkezdtem tehát a meglévő versciklus egyes darabjai szövegrészeinek különböző kontextusban történő megjelenítését. Színfógó kendőre készített rajzaim közül választottam mellé szöveghatárolót, hogy ne csak fekete felületen megjelenő fehér betűk látszanak a képernyőn. S ha már ott voltak, mozgásba hoztam őket, hogy a textus mellett a kép is változzon. Hogy a változásnak hallható üteme is legyen, zenét szerkesztettem hozzá egy vagy több zenemű vágásával, egy-két másodperces motívumuk strukturálásával. Volt egy elképzelésem és egy elég erős késztetés ahhoz, hogy azt megvalósítsam, de egy csöppet sem érdekelt, kíváncsi-e rá valaki, míg néhány el nem készült belőle. Talán három lett belőle elsőként bemutatva egy asztaltársasági kiállítás megnyitóján. A vetítést követő visszajelzés alapján gondoltam azt, hogy elküldöm egy hazai elektronikus felület számára. Visszaautasították a közlését, viszont aznap megszólítottak egy induló szerbiai irodalmi portál részéről, így elküldtem oda, ahol azonnal megjelent. Kérték, hogy küldjek még. Ezáltal elkezdődött a képverseim ily módon való installálása.

Verseinek XXI. századi modern feldolgozásához szívből gratuláltunk Handó Péternek.

Handó Péter kortárs költőnk, Nógrád megyében, Salgótarjánban született 1961-ben. Zagyvarónán nevelkedett. Szülei fizikai munkát végeztek. Édesapja kocsikísérőként dolgozott, hajnalban kelt és többnyire este 8–9 óra között érkezett haza. Vasárnapjait átolvasta. Édesanyja két műszakba járt, az esztergapad mellett dolgozott. Öt évvel fiatalabb öccsével vagy a reggeli órákat, vagy a délutánokat magukban töltötték. A családban ugyan volt értéke a tudásnak (apai nagyszülei papot szerettek volna belőle faragni, mondván, mindig adott a család embert az egyháznak), de anyja kijelentette, ha tanulni akar, keresse meg az árát. Így lett Péter villanyszerelő. Összességében több mint egy negyedszázadot töltött iskolapadban, döntőrészt esti képzésben, illetve levelező hallgatóként. Egyetemi diplomát kulturális és vizuális antropológia szakon szerzett. Számos munkahelye volt, a legkülönbözőbb területeken próbált megfelelni az elvárásoknak többé-kevésbé sikeresen. 1991-ben nősült, azóta Sóshartyánban él. Egy lánya, egy fia és két fiúunokája van.

Handó Péter már általános iskolában foglalkozott írással, s valahogy az élet úgy hozta, hogy nem is hagyott föl vele. Verset alapvetően akkor ír, ha nem éppen egy nagyobb lélegzetű tanulmányon vagy prózai művön dolgozik, vagy amikor időszükében van, ugyanakkor foglalkoztatja valami, ami papírt kíván. Tavasztól őszig sok időt fordít kertészkedésre, a telt viszont alkotómunkával tölti, általában a számítógép előtt. Ha kultúráról, helytörténetről, művészetről kell beszélnie, örömmel megy bárhová, ahová hívják. Szervezi az 1988-ban létrejött Balassi Bálint Asztaltársaság kiadványainak anyagát és a Pál József Alkotói Kör műhelyfoglalkozásait havi rendszerességgel.

Handó Péter csendben, szerényen éli hétköznapijait, dolgozik a kertjében, kenyeret süt és istenül, amikor megérinti őt az írás csodája. Kezét valamiféle láthatatlan erő vezeti. Azt tervezte, hogy 15 évenként ad ki egy kötetet, *a játékot egyszer* a harmadik (1992, 2007, 2022). A közönség azt kérte tőle, ne várja meg a következő 15 évet, hiszen olyan gazdag a költői termés, ajándékozza meg olvasóit mihamarabb egy újabb kötettel.